

Sygn. akt V **GC 1419/19 upr**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2020 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Stanisław Dziurlikowski
Protokolant:	sekretarz sądowy Marta Maresz

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2020 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko M. Z.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego M. Z. na rzecz powoda M. W. kwotę **9.461,16 zł (dziewięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt jeden złotych szesnaście groszy)** wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 1) 836,40 zł (osiemset trzydzieści sześć złotych czterdzieści groszy) od dnia 9 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty,
- 2) 910,20 zł (dziewięćset dziesięć złotych dwadzieścia groszy) od dnia 9 lutego 2017 r. do dnia zapłaty
- 3) 924,96 zł (dziewięćset dwadzieścia cztery złote dziewięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 11 marca 2017 r. do dnia zapłaty
- 4) 910,20 zł (dziewięćset dziesięć złotych dwadzieścia groszy) od dnia 11 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty
- 5) 947,10 zł (dziewięćset czterdzieści siedem złotych dziesięć groszy) od dnia 13 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty
- 6) 910,20 zł (dziewięćset dziesięć złotych dwadzieścia groszy) od dnia 13 maja 2017 r. do dnia zapłaty
- 7) 615 zł (sześćset piętnaście złotych) od dnia 7 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty
- 8) 947,10 zł (dziewięćset czterdzieści siedem złotych dziesięć groszy) od dnia 11 lipca 2017 r. do dnia zapłaty
- 9) 615 zł (sześćset piętnaście złotych) od dnia 9 września 2016 r. do dnia zapłaty
- 10) 615 zł (sześćset piętnaście złotych) od dnia 10 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty
- 11) 615 zł (sześćset piętnaście złotych) od dnia 8 listopada 2016 r. do dnia zapłaty

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2117 zł (dwa tysiące sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 23 września 2020 r.

Pozwem z dnia 17 maja 2019 roku (data prezentaty sądowej) powódka M. W. wniosła o zasądzenie od pozwanej M. Z. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...) kwoty 9.461,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od poszczególnych kwot i dat wskazanych w pozwie oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż powódka w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w dniu 1 października 2014 roku zawarła z pozwaną M. Z. umowę o świadczenie usług księgowych na rzecz pozwanej. Początkowo współpraca układała się dobrze. Powódka podkreśliła, że w sposób rzetelny wykonywała swoje obowiązki księgowej, a pozwana nie zgłaszała zastrzeżeń. Powódka wystawiła w okresie od września 2016 roku do lipca 2017 r. na rzecz pozwanej faktury z tytułu świadczonych usług, jednak pozwana mimo świadczenia usług księgowych przez powódkę, nie dokonała zapłaty. Powódka wzywała pozwaną do zapłaty należności wynikających z faktur VAT, jednak wezwanie pozostało bezskuteczne. (k. 11-14v)

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w dniu 25 lipca 2019 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu. (k. 39)

Pozwana skutecznie wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym domagała się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podniosła zarzut nienależytego wykonania umowy przez powódkę bowiem usługi księgowe świadczone przez powódkę nie były kompleksowe, rzetelne oraz nie były zgodne z wymogami profesjonalnej sztuki rachunkowej. Pozwana wskazała, iż na mocy umowy z dnia 1 października 2014 roku strony ustaliły stawkę wynagrodzenia na poziomie 500 zł netto, zatem nie niezasadnym jest domaganie się zapłaty wyższych kwot wskazanych w pozwie. Wskazała również, iż nie otrzymywała na bieżąco faktur zgłoszonych przez powódkę oraz wezwania do zapłaty od pełnomocnika powódki. Nadto przez nienależyte wykonywanie obowiązków przez powódkę, wskazanych w łączącej strony umowie, pozwana rozwiązała umowę z powódką oraz musiała zapłacić kary grzywny nałożone przez Urząd Skarbowy. (k. 50-51v)

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powódka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Zaprzeczyła również by pozwana rozwiązała z nią umowę z uwagi na nienależyte wykonywanie obowiązków, bowiem została ona rozwiązana na skutek zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej przez powódkę. Nadto wskazała, że pozwana nie zgłaszała zastrzeżeń co do jakości wykonywanych czynności zleconych przez pozwaną. Wskazała, iż bezsporna jest okoliczność nałożenia mandatu przez Urząd Skarbowy na pozwaną. Nadmieniła również, iż pozwana po uzyskaniu informacji o wysokości należności podatkowej nie uiszczała jej w ustawowym terminie i w konsekwencji ponosiła koszty odsetek i upomnień. Nadto w odniesieniu do kwot wskazanych na fakturach, są one wyższe bowiem pozwana po pewnym czasie zleciła powódcie również prowadzenie spraw kadrowo-płacowych. Powódka przygotowała aneks do umowy z dnia 1 października 2014 r. i podpisany przekazała pozwanej, jednak ta nie zwróciła jej podpisanego aneksu, zatem powódka uznała, iż w sposób ustny doszło od jego zawarcia. Faktycznie jednak powódka dostała dostęp do stosownych dokumentów i wykonywała czynności kadrowo-płacowe, za które doliczała wynagrodzenie. Wskazała, iż nie знаła dokładnie adresu zamieszkania pozwanej, więc wezwanie do zapłaty zostało wysłane do pozwanej na adres prowadzonej działalności. (k. 68-69)

Sąd ustalił, co następuje:

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej powódka M. W. prowadząca wówczas działalność gospodarczą pod firmą Biuro (...) zawarła z pozwaną M. Z. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...) zawarły w dniu 1 października 2014 r. umowę o prowadzenie podatkowej księgi przychodów i rozchodów. Powódka na jej podstawie świadczyła na rzecz pozwanej usługi księgowe w latach 2014-2017. Na

podstawie M. Z. zobowiązała się do zapłaty na rzecz M. W. kwoty wynagrodzenia w wysokości 500 zł netto za każdy miesiąc rozliczeniowy na podstawie faktur VAT wystawianych przez M. W..

(okoliczności bezsporne; nadto dowód: umowa o prowadzenie podatkowej księgi przychodów i rozchodów, k. 18-20)

M. W. wystawiła na rzecz pozwanej M. Z. następujące faktury VAT:

- Faktura VAT nr (...) z dnia 3 stycznia 2017 r. na kwotę 836,40 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 8 stycznia 2017 r.,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 1 lutego 2017 r. na kwotę 910,20 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 8 lutego 2017 r.,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 3 marca 2017 r. na kwotę 924,96 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 10 marca 2017 r.,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 3 kwietnia 2017 r. na kwotę 910,20 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 10 kwietnia 2017 r.,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 5 czerwca 2017 r. na kwotę 947,10 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 12 czerwca 2017 r.,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 5 maja 2017 r. na kwotę 910,20 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 12 maja 2017 r.,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 1 sierpnia 2016 r. na kwotę 615,00 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 6 sierpnia 2016 r.,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 3 lipca 2017 r. na kwotę 947,10 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 10 lipca 2017 r.,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 1 września 2016 r. na kwotę 615,00 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 8 września 2016 r.,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 3 października 2016 r. na kwotę 615,00 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 8 października 2016 r.,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 2 grudnia 2016 r. na kwotę 615,00 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 9 grudnia 2016 r.,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 4 listopada 2016 r. na kwotę 615,00 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 7 listopada 2016 r.

Po pewnym czasie wykonywania na rzecz pozwanej usług księgowych, powódka wykonywała także usługi kadrowo-płacowe na które strony umowy się ustnie. Powódka dostała dostęp do odpowiednich systemów oraz doliczała wynagrodzenie za prowadzenie usług kadrowo-płacowych na fakturach VAT.

(dowody: faktury VAT, k. 21-32; zeznania powódki M. W. złożone na rozprawie w dniu 23 września 2020 r., k. 114v)

Pozwana składała korekty deklaracji VAT-27 za I i II kwartał 2017 r. – okres współpracy stron.

(dowody: korekty deklaracji dla podatku od towarów i usług, k. 73-82)

Pozwana nie uregulowała należności wynikających z faktur VAT wystawionych przez powódkę tytułem świadczenia usług księgowych. Powódka pismem z dnia 11 października 2018 r. wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 9.239,76 zł w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania, jednak pozostało ono bezskuteczne.

(dowody: wezwanie do zapłaty z dnia 11 października 2018 r., k. 33-34; zestawienie niezapłaconych faktur, k. 35)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony postępowania, jak również w oparciu o dowód z przesłuchania pozwanej M. Z. i powódki M. W..

Strony nie podważały wiarygodności zgromadzonych dokumentów, a również Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich autentyczności ani miarodajności zawartych w nich informacji.

Sąd przyznał walor wiarygodności dowodowi z przesłuchania M. Z. w części. Pozwana zeznała, iż współpraca z powódką trwała 2 lata i na początku przebiegała pomyślnie. Zeznała również, że problemy pojawiły się w momencie zwolnienia się kierownika i naliczenia przez pozwaną mniejszej kwoty ekwiwalentu, czego konsekwencją była kontrola działalności pozwanej przez Państwową Inspekcję Pracy. Potwierdziła, że powódka wykonywała również usługi kadrowo-płacowe, jednak usługa ta w ramach rekompensaty miała być wykonywana bezpłatnie. Pozwana wskazała, że podważa jakość usług świadczonych przez powódkę, jednak nie rozwiązała z nią umowy bowiem darzyła powódkę sympatią. Nadto wskazała również, że w czasie kiedy nie uiszczała należności za faktury wystawiane przez powódkę, ona nadal świadczyła usługi.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki M. W.. Powódka zeznała, że miała prowadzić pełną księgowość pozwanego i przedstawiła zakres wykonywanych obowiązków oraz sposób ich realizowania. Wskazała, że pozwana nie zgłaszała uwag co do jej pracy ani, że nie docierają do niej wystawione przez powódkę faktury. Nadto wskazała, że przekazywała pozwanej wszystkie dokumenty. Nadmieniła, iż nie było takiej umowy między stronami, w której ustalono, iż powódka ma pracować bez wynagrodzenia. Wskazała, iż powszechną praktyką jest, że nie wysyła się faktur za usługi księgowe do klientów, w umowie natomiast płatność była zawsze do 5. każdego miesiąca bez uzależnienia od dostarczenia faktury.

W niniejszej sprawie bezsporne pozostawało, że strony zawarły w dniu 1 października 2014 r. umowę o prowadzenie przez powódkę obsługi księgowej na rzecz strony pozwanej. Poza sporem pozostawało również, że powódka faktycznie wykonywała powierzone jej obowiązki w okresie od 2014 roku do 2017 roku.

Kwestię sporną stanowił obowiązek zapłaty przez pozwaną na rzecz powódki łącznej kwoty 9.461,16 zł tytułem wynagrodzenia za świadczenie usług księgowych w okresie od sierpnia 2016 roku do lipca 2017 roku. Powódka domagała się zasądzenia powyższych należności na podstawie wystawionych faktur VAT, zaś strona pozwana podnosiła bezpodstawność ich wystawienia oraz niedoręczenie ich pozwanej. W ocenie strony pozwanej powódka wykonała swoje zobowiązania w zasadniczej części nienależycie, wobec czego żądane przez nią wynagrodzenie jest niezasadne.

Przechodząc do rozważań prawnych w pierwszej kolejności należy wskazać, że umowa o świadczenie usług nie została wprost uregulowana przepisami kodeksu cywilnego, a więc zgodnie z art. 750 k.c. zastosowanie znajdą odpowiednio przepisy o zleceniu. Wąskie określenie w kodeksie cywilnym przedmiotu umowy zlecenie powoduje, że poza ramami tego typu umowy pozostają umowy o świadczenie usług dotyczących wszelkiego rodzaju czynności faktycznych. W zakresie zastosowania art. 750 k.c. mieszczą się zarówno takie umowy, które przewidują wykonywanie czynności faktycznych zmierzających w pewnym kierunku, ale w których dłużnik nie zobowiązuje się do osiągnięcia celu tych czynności (np. umowy o opiekę, wychowanie, leczenie, nauczanie, nadzór, zarządzanie), jak również umowy zobowiązujące do dokonania czynności skutkujących pewnym rezultatem, który nie ma jednak materialnej postaci ani nośnika, a przez to nie ma samoistnego i trwałego bytu, pozwalającego na kwalifikację jako umowę o dzieło – np. wygłoszenie wykładu, odegranie sztuki, zagranie koncertu (tak: art. 750 kodeksu cywilnego, red. Osajda 2017, wyd. 16/R. Morek/ M. Raczkowski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, red. Dr hab. K. Osajda, Legalis). W

przypadku świadczenia usługi, której końcowy efekt przybierze postać konkretnego dzieła, a w zawartej umowie najistotniejszy jest rezultat, zastosowanie znajdują postanowienia kodeksu cywilnego dotyczące umowy o dzieło. Jednakże, gdy istota umowy dotyczy wykonywania określonych czynności w czasie, a umowa kładzie naciska na konkretne działanie, a nie rezultat, zastosowanie znajdują postanowienia kodeksu cywilnego dotyczące umowy zlecenia. W niniejszej sprawie strony zawarły umowę, której przedmiotem było świadczenie usług księgowych obejmujących takie czynności jak: prowadzenie ksiąg rachunkowych, sporządzenie sprawozdań finansowych, prowadzenie ewidencji dla celów podatkowych i ZUS, czy prowadzenie kartoteki wynagrodzeń pracowników. Efekt końcowy nie przybierał zatem postaci konkretnego dzieła. Tym samym do stosunku prawnego powstałego na podstawie zawartej umowy odpowiednie zastosowanie znajdują zatem przepisy kodeksu cywilnego odnoszące się do umowy zlecenia, tj. art. 734 – 751 k.c. W pełni zasługuje na aprobatę i zastosowanie w realiach niniejszej sprawy stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 12 grudnia 2017 r. (I UK 26/17), zgodnie z którym prace polegające na powtarzalnych usługach z zakresu księgowości sprzeciwiają się możliwości uznania ich za wykonanie dzieła, bowiem nie prowadzą do powstania obiektywnie istniejącego dzieła, a są nastawione na staranne wykonywanie czynności, a nie uzyskanie określonego rezultatu. Umowa zlecenia (o świadczenie usług) jest uważana za tzw. umowę starannego działania. Dokonanie czynności prawnej przez przyjmującego zlecenie z należyłą starannością stanowi spełnienie świadczenia niezależnie od tego, czy czynność ta przyniosła spodziewaną korzyść dającemu zlecenie. Wypada też zwrócić uwagę na przepis art. 735 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym, jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła do wniosku, iż roszczenie powódki było zasadne. W niniejszej sprawie bezspornie strony zawarły umowę o świadczenie usług księgowych. Na podstawie tej umowy powódka zobowiązała się wykonywać usługi księgowe za określonym wynagrodzeniem, a obowiązkiem pozwanej była zapłata tego wynagrodzenia za każdy miesiąc rozliczeniowy. Po pewnym czasie, powódka wykonywała również obsługę kadrowo-płacową działalności pozwanej, na którą strony umówiły się ustnie i która faktycznie była wykonywana przez powódkę. Na podstawie zgromadzonych dowodów ustalono, że miesięczne wynagrodzenie przysługujące powódce wynosiło 500 zł netto. Strona pozwana, nie kwestionując, że faktycznie doszło do zawarcia przedmiotowej umowy, podnosiła, że nie wypłacała wynagrodzenia powódce, bowiem ta nie dostarczała jej faktur VAT, nadto zlecone jej czynności księgowe zostały wykonane nienależycie lub niestarannie, jednocześnie pozwana wskazywała, że konsekwencją tego było to, iż Urząd Skarbowy wzywał pozwaną do zapłaty grzywny i mandatów za błędne deklaracje podatkowe. Z przeprowadzonego dowodu z zeznań stron wynika, że w prowadzonej przez powódkę księgowości można było wskazać na pewne nieprawidłowości wymagające korekt. Jednakże w ocenie Sądu sam fakt, że takie nieprawidłowości, czy błędy wystąpiły, nie uprawnia do wysnuwania wniosku, iż pozwana została zwolniona z obowiązku zapłaty wynagrodzenia na rzecz powódki.

Wskazać należy, że treścią umowy o świadczenie usług jest wykonywanie zleconych usług przez jedną ze stron stosunku zobowiązaniowego, zaś druga strona obowiązana jest uiszczyć z tego tytułu stosowne wynagrodzenie. Podkreślić wypada, że możliwość uwolnienia się od obowiązku zapłaty wynagrodzenia przez jedną ze stron na rzecz drugiej stanowi sytuacja, w której zobowiązany w ogóle nie wykonuje zleconych mu usług, bądź też wykonuje je w taki sposób, który nie może świadczyć o rzeczywistym ich wykonywaniu. Zatem regułą pozostaje, że podmiot, na rzecz którego wykonane zostały usługi, nie może wstrzymać się z wypłatą całości umówionego wynagrodzenia. Jednakże zleceniodawca (pозwany) mógłby bronić się zarzutem nienależyciego wykonania zobowiązania przez zleceniobiorcę (powódkę), przedstawiając do potrącenia swoją wierzytelność o zapłatę odszkodowania z tytułu nienależyciego wykonania usług z roszczeniem powódki o zapłatę wynagrodzenia. Szkoda pozwanego polegałaby w tym przypadku na tym, że świadczenia, które otrzymał mają mniejszą wartość niż świadczenie, które miał otrzymać i za które musi dokonać zapłaty. Należy wskazać, iż na gruncie niniejszej sprawy sama okoliczność niewłaściwego wykonania usług przez powódkę nie uprawnia pozwanej do niezapłacenia wynagrodzenia powódce, bowiem konieczne było wykazanie, że powódka ponosi winę za tego rodzaju nieprawidłowości czy błędy. Należy również wskazać, że jeżeli pozwana miała zastrzeżenia co do wykonanej pracy powódki i była niezadowolona z jakości świadczonych usług księgowych

to należało rozwiązać umowę. Pozwana zeznała, iż mimo popełniania błędów przez powódkę oraz kontroli, nadal współpracowała z powódką nie płacąc jej wynagrodzenia. Nadto nałożyła na nią dodatkowe obowiązki w postaci obsługi kadrowo-płacowej. Jest to postępowanie niezrozumiałe dla Sądu, bowiem logicznym jest, iż w przypadku kiedy strona jest niezadowolona z jakości świadczonej usługi, może w każdym momencie wypowiedzieć umowę i nawiązać współpracę, z innym podmiotem. W przedmiotowej sprawie pozwana nie wykazała, aby niewłaściwe wykonywanie usług przez powódkę spowodowało jakąkolwiek szkodę po jej stronie, ani też nie wykazała, by nienależyte świadczenie usług przez powódkę było przez nią zawinione. Warto zaznaczyć, że to właśnie na stronie pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia powstania szkody w jej majątku, któremu pozwana nie sprostała. Należy tutaj wskazać, iż w myśl art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, gdyż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontradiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPiUS 1998, nr 21, poz. 643; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, nr 10, poz. 251). Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodzenia co do tych okoliczności na niej spoczywał, zaś sąd powinien wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 r., I ACa 613/12, LEX nr 1294695).

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd doszedł do przekonania, że skoro strony umówiły się na określone miesięczne wynagrodzenie, a powódka wykonywała swoje usługi w latach 2016 - 2017 roku, to należy się jej ustalone wynagrodzenie za wykonaną pracę. Należy przy tym podkreślić, jak już wcześniej wskazano, że umowa o świadczenie usług ma charakter umowy starannego działania, nie zaś umowy rezultatu. Jednocześnie wskazać należy, że powódka wykazała istnienie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika jej wierzytelność o zapłatę wynagrodzenia, a dochodzone roszczenie jest zgodne z treścią tego zobowiązania.

Konkludując powyższe rozważania, w ocenie Sądu powództwo o zapłatę ustalonego umownie wynagrodzenia za świadczone usługi księgowe było zasadne w całości. Dopuszczone w niniejszym postępowaniu dowody pozwoliły na ustalenie, iż M. W. wykonywała swoje obowiązki ustalone w umowie z dnia 1 października 2014 r. jako podmiot profesjonalnie prowadzący działalność gospodarczą. Strona pozwana nie zdołała z kolei wykazać faktycznych zaniechań powódki, które skutkowałyby uznaniem, że powódka w jakikolwiek sposób zaniebdywała powierzone jej obowiązki i nie wykonywała umowy w sposób prawidłowy. Dlatego też Sąd na mocy art. 750 k.c. w zw. z art. 735 § 1 k.c. i art. 481 § 1 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 9.461,16 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot: 836,40 zł od dnia 9 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty, 910,20 zł od dnia 9 lutego 2017 r. do dnia zapłaty, 924,96 zł od dnia 11 marca 2017 r. do dnia zapłaty, 910,20 zł od dnia 11 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty, 947,10 zł od dnia 13 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty, 910,20 zł od dnia 13 maja 2017 r. do dnia zapłaty, 615 zł od dnia 7 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty, 947,10 zł od dnia 11 lipca 2017 r. do dnia zapłaty, 615 zł od dnia 9 września 2016 r. do dnia zapłaty, 615 zł od dnia 10 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty, 615 zł od dnia 8 listopada 2016 r. do dnia zapłaty.

W przedmiocie odsetek orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c.

W ocenie Sądu na uwzględnienie nie zasługiwał wniosek pełnomocnika powódki o zasądzenie kosztów zastępstwa w podwójnej wysokości bowiem, jak wynika z analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, postępowanie niniejsze nie miało szczególnie skomplikowanego charakteru. Brak było również podstaw do różnicowania nakładu pracy pełnomocników każdej ze stron. W konsekwencji o kosztach Sąd postanowił na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka wygrała sprawę w całości, dlatego też należą jej się od pozwanego koszty procesu w łącznej kwocie 2.117 zł, na którą składają się – opłata od pozwu (300 zł), wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika (1800 zł) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej – r.pr. W. C.,
3. przedłożyć z wpływem lub po 21 dniach od doręczenia.

T., dn. października 2020 r.

Sędzia Stanisław Dziurlikowski